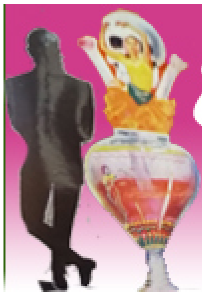

గణగణ మోగిన గంట

– కొమ్మూరి సాంబశివరావు

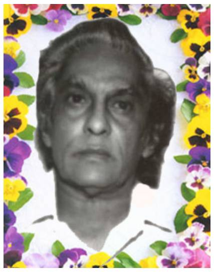

(గత సంచిక తరువాయి)

"బావా! బావా!" అంటూ శ్రీనివాసరావు ఒక్క పరుగున అతని దగ్గరికి వెళ్ళి చెయ్యిపట్టుకుని చూశాడు.

వెంకటరత్నం నెమ్మదిగా లేచి కూర్చుని కళ్ళు నలుపుకుని "నేనెక్కడ వున్నాను?" అడిగాడు.

"నడవాలో పడున్నావు. ఏమైంది?"

"నాకు తెలియదు. అహల్య పిలిచింది. బైలుదేరాను. ఈ నడవాలోకి వచ్చాను. చీకటిగా ఉంది. ఏదో తలకి తగిలింది. పడిపోయాను" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

"ఏదీ? ఎక్కడ తగిలింది?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

వెంకటరత్నం నుదురుపైన జుట్టులో చెయ్యిపెట్టి చూపించాడు. "అవును. చిన్నబొప్పికట్టింది. అంతకన్నా ఏంలేదు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

వెంకటరత్నం లేస్తూ బలవంతంగా నవ్వి "దెయ్యం నా జోలికి కూడా వస్తోందా?" అన్నాడు.

"నీకేం కొమ్ములు మొలిచాయా?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు నవ్వుతూ. అంతలో అహల్య అక్కడికి వచ్చింది.

ఇంతలో రాధ పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి "అన్నయ్యా! త్వరగా రా!" అన్నది.

"ఎందుకు?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"వసంతక్కయ్య –" పొంగి వస్తున్న దుఃఖం అణచుకుంటూ "చాలా విషం మింగింది" అన్నది.

శ్రీనివాసరావు పరిగెత్తాడు. వసంత పక్కమీద ఇటూఅటూ దొర్లుతోంది. బరువుగా ఊపిరి పీలుస్తోంది. పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడుతోంది. శ్రీనివాసరావు చెయ్యిపట్టుకుని చూశాడు. వళ్ళు కాలిపోతోంది.

రాధని తన మందుల సంచి తెమ్మన్నాడు శ్రీనివాసరావు. వసంత పిచ్చి పిచ్చిగా మాట్లాడుతోంది. తను దెయ్యాన్ని చూసిందిట. దెయ్యం తనకెదురుగా నిల్చుండిందిట. దెయ్యం తనని చూసి నవ్విందిట - యిలాంటి మాటలు. సంచి తీసుకురాగానే శ్రీనివాసరావు ఇంజక్షన్ యిచ్చాడు. "రాధా! నువ్వు మెలుకువగా ఉండు. వసంత లేస్తే నాకు చెప్పు" అన్నాడు.

అప్పటికి దాదాపు యింటిల్లిపాదీ ఆ గది బయట గుమికూడారు. సుందరరావు గదిలోంచి బయటికి వచ్చి క్రిష్ణమూర్తిని చూసి "బావా! ఈ యింట్లోనే వుండాలని నిర్బంధించే హక్కు పోలీసులకి ఉన్నదా?" అడిగాడు.

"లేదు. తమ దర్యాప్తు పూర్తి అయేంతవరకూ యీ ఊరొదిలి వెళ్ళవద్దని చెప్పే అధికారం ఉంది. ఈ ఇంట్లో ఉండవలసిన అవసరంలేదు" అన్నాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"అయితే రేపు పొద్దున్నే వసంతని తీసుకుని కేశవరావు ఇంటికి వెళతాను" అన్నాడు సుందరరావు.

"నీ యిష్టం" అన్నాడు అప్పుడే అక్కడికి వచ్చిన శ్రీనివాసరావు.

యుగంధర్ దగ్గాడు. అందరూ అటు తిరిగారు.

"ఒక విన్నపం. వసంత, పిల్లలు మినహా తతిమ్మావాళ్ళందరూ దయచేసి వాళ్ళ చేతి వేలిముద్రలు తీసుకునేందుకు అనుమతిస్తారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"వేలి ముద్రలా! ఎందుకు?" అడిగాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"ఉయ్యాలబల్ల మీద వేలిముద్రలు సంపాదించాను. అవి ఎవరివో తెలుసుకోవడానికి" అన్నాడు యుగంధర్.

"నాకెటువంటి అభ్యంతరమూ లేదు. తీసుకోండి" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"మీలో ఎవరికయినా అభ్యంతరం వున్నదా?" అడిగాడు యుగంధర్. అభ్యంతరం ఉన్నదని ఎవరూ అనలేదు. యుగంధర్ ఒక్కొక్కరినే తన గదిలోకి తీసుకువెళ్ళి వేలిముద్రలు తీసుకున్నాడు.

ఆఖరికి వచ్చిన సుధాకర్ వెళ్ళిపోయిన తర్వాత "ఉయ్యాల బల్లమీద వేలిముద్రలు లేవు కదా! ఎందుకు అబద్ధం చెప్పి వేలిముద్రలు తీసుకున్నారు?" రాజు రహస్యంగా యుగంధర్ని అడిగాడు. యుగంధర్ నవ్వి ఊరుకున్నాడు. అందరూ వాళ్ళవాళ్ళ గదుల్లోకి వెళ్ళి నిద్రపోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. రాజూ, యుగంధర్ మాత్రం మేలుకుని కూర్చునున్నారు.

ఒంటి గంట దాటింది. రాత్రి రెండు గంటలయింది. ఎక్కడో పీటలులాగుతున్న చప్పుడు, నీళ్ళు ఒలకబోస్తున్న చప్పుడు స్పష్టంగా వినబడింది ఆ డిటెక్టివ్‌లకి.

"సుబ్బమ్మ ఈ చప్పుళ్ళు వినిపించే లేచింది నిన్న" అన్నాడు రాజు రహస్యంగా.

"నేను వెళ్ళి చూసి వస్తాను. నువ్వు యీ గదిలోనే ఉండు. ఆ బీరువా పక్కన చీకట్లో కూర్చో" అన్నాడు యుగంధర్. రాజు బీరువా పక్కకి వెళ్ళాడు. యుగంధర్ భోజనాల సావిట్లోకి వెళ్ళాడు. అడుగుల చప్పుడు విని "ఎవరది?" అడిగింది లచ్చి.

"నేను యుగంధర్ని. లచ్చీ! దీపం పెద్దది చెయ్యి."

లచ్చి దీపం పెద్దది చేసింది. యుగంధర్ వంట యింటి తలుపు దగ్గరికి వెళ్ళాడు. లోపల్నించి పీటలు లాగిన చప్పుడు, నీళ్ళు ఒలకపోసిన చప్పుడు స్పష్టంగా మళ్ళీ వినపడింది. వంట యింటి తలుపు గడియతీశాడు. దీపం తీసుకుని లోపలికి ఒక అడుగువేశాడు. కిటికీలు మూసి ఉన్నాయి. గదిలో ఎవరూ లేరు. బయటికి వచ్చి తలుపు మూసి గడియపెట్టాడు. "ఆ చప్పుళ్ళు ఎలా వస్తున్నాయి అయ్యగారూ?" అడిగింది లచ్చి.

"ఎలుక" అన్నాడు యుగంధర్. లాంతరు కిందపెట్టేసి గబగబా తన గదిలోకి వెళ్ళాడు. యుగంధర్ లోపలికి రాగానే రాజు బీరువా పక్కనుంచి వచ్చాడు.

"ఎవరైనా వచ్చారా?" అడిగాడు యుగంధర్ రాజుని.

"ఎవరూ రాలేదు."

యుగంధర్ కుర్చీలో చతికిలపడి "ఇదంతా దెయ్యమే చేసిందని నమ్మవలసి వచ్చేటట్లున్నది" అన్నాడు.

"ఏం?" అడిగాడు రాజు.

"వంట యింటి తలుపు గడియపెట్టి వుంది. లోపల పీట లాగిన చప్పుడు. నీళ్ళు ఒలకపోసిన చప్పుడు స్పష్టంగా వినిపించాయి. గడియ తీసి చూస్తే లోపల ఎవరూ లేరు. ఎలికో, పిల్లో రావడానికి వీలులేకుండా కిటికీలు మూసి ఉన్నాయి" అన్నాడు యుగంధర్.

"రామచంద్రరావుని హత్య చేసింది దెయ్యమేనని చెబితే సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్ రాఘవయ్య మీకు మతి చలించిందని అనుకుంటాడు" అన్నాడు రాజు.

"ఈ ఇంట్లో దెయ్యం వుండి యీ అఘాయిత్యాలూ, యీ హత్యా ఆ దెయ్యమే చేసి వుంటే యీ యింట్లోంచి అందరూ ఎంత త్వరగా ఇంకోచోటికి వెళితే అంత మంచిది" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఉన్నట్లుండి యింత నిరుత్సాహపడుతున్నారు ఎందుకు?" అడిగాడు రాజు.

"చెప్పానుగా! వంట యింట్లో చప్పుళ్ళకి యితర కారణం ఏదీ ఊహించలేకుండా ఉన్నాను. మనిషే చేశాడని నిరూపించేందుకు గానీ, అనుమానించేందుకు గానీ యే చిన్న సాక్ష్యమూ కనిపించలేదు" అన్నాడు యుగంధర్. అంతలో తలుపు దగ్గర ఏదో చప్పుడయి యిద్దరూ అటు చూశారు. యుగంధర్ గదిలోకి వచ్చినప్పుడు తలుపు వేసి లోపలి గడియపెట్టాడు.

"చూడు" అన్నాడు యుగంధర్.

రాజు చప్పుడు చెయ్యకుండా లేచి వెళ్ళి గడియ నెమ్మదిగా తీసి తలుపులాగాడు. తెరుచుకోలేదు. వెనక్కి వచ్చి యుగంధర్‌తో ఆ విషయం రహస్యంగా చెప్పాడు. యుగంధర్ జేబులోంచి అగ్గిపెట్టె తీసి బల్లమీద వున్న దీపం వెలిగించి తలుపు దగ్గరికి వెళ్ళి గట్టిగా లాగిచూశాడు. తెరుచుకోలేదు. "క్విక్" అన్నాడు.

"ఏమిటి?" అడిగాడు రాజు.

"ఏదో జరగబోతోంది. మనం ఈ గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళకుండా" అని యుగంధర్ అంటూండగానే కెవ్వుమని కేక వినిపించింది. ఒకసారికాదు. ఆగకుండా కేక మీద కేక వినపడుతోంది.

యుగంధర్ తలుపుని ఒక్క తన్ను తన్నాడు. వెంటనే రాజు ఒక తన్ను తన్నాడు. మొదట వినిపించిన కేక ఆడమనిషిదని యుగంధర్ గ్రహించాడు. ఆ కేక తర్వాత యింట్లో అందరూ లేచారు. పిల్లలు గుక్కపట్టి ఏడుస్తున్నారు. పెద్దవాళ్ళు కంగారుతో అస్పష్టమైన అరుపులు అరుస్తున్నారు. తలుపులు విరగగొడుతున్నారు.

"రాజూ! త్వరగా" అన్నాడు యుగంధర్.

ఆ డిటెక్టివ్‌లు ఇద్దరూ కలిసి తలుపు విరగగొట్టడానికి చాలా శ్రమపడుతున్నారు. పాతకాలపు ఇల్లది. దొంగకి సాధ్యం కాకుండా కట్టుదిట్టంగా కట్టిన యిల్లది. బలంగా తంతే విరిగే తలుపులు కావు.

"ఉహూ! కదలడంలేదు" అన్నాడు రాజు.

ఆ తలుపు విరగగొట్టలేనని యుగంధర్ కూడా తెలుసుకున్నాడు. రాజుని పిస్తోలు తెమ్మన్నాడు. రాజు తోలు పెట్టె తెరిచి అందులోంచి పిస్తోళ్ళు తీశాడు. తూటాలు ఉన్నాయో లేదో సరిచూసి ఒకటి యుగంధర్‌కి అందించాడు. "తలుపుకి అవతల యెవరయినా ఉంటే అడ్డం లేవండి. ఈ ప్రాంతాల నించి వెళ్ళిపొండి" అన్నాడు యుగంధర్. పిస్తోలు తలుపు బయట గడియ ఎక్కడ ఉంటుందో అటు గురిపెట్టాడు. గడియకి తగిలిన తర్వాత గుండు నేలమిద్ పడేటట్లు గురిపెట్టాడు.

"ఢాం! ఢాం!" గుళ్ళు గడియకి తగిలాయి. తలుపుకి గడియను బిగించిన మేకులు ఊడాయి. యుగంధర్ తలుపు లాగాడు, తెరుచుకుంది.

చెవులు చిల్లులు పడేటట్లు కేకలు వినబడుతున్నాయి. ఒక చోటినించి కాదు ఒక వైపునించి కాదు. యుగంధరూ, రాజూ నడవాలోకి పరిగెత్తారు. నడవలోకి వెళుతుండగా ఒక గదిలోంచి తలుపు బాదుతున్న చప్పుడు వినిపించింది. బయట గడియవేసి ఉండడంవల్ల ఆ గదిలో వాళ్ళు తలుపు తెరవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారని గ్రహించి యుగంధర్ ఆ తలుపు సమీపించి గడియలాగాడు.

"ఏమిటిది? ఎవరు గడియపెట్టారు? ఏమిటీ కేకలు? పిస్తోలు పేలింది ఎక్కడ?" గబగబా ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాడు సుధాకర్.

"నాకేం తెలియదు. నా గది తలుపూ ఎవరో బయట గడియపెట్టారు. పిస్తోలుతో పేల్చి తలుపు గడియ విరగగొట్టి బయటపడ్డాను. బహుశా అన్ని గదుల తలుపులూ ఇలాగే బయట గడియలు పెట్టి ఉన్నాయని అనుకుంటాను. వెళ్ళి తలుపు తీయండి. రాజూ! నువ్వు కూడా వెళ్ళు" అని యుగంధర్ వంట యింటివైపు పరిగెత్తాడు.

యుగంధర్ వంటయింటివైపు ఎందుకు పరిగెత్తాడా అని సుధాకర్ ఆశ్చర్యపోయాడు. భోజనాల సావిడికీ, నడవాకీ మధ్య ఉన్న తలుపు దగ్గర వంటమనిషి సుబ్బమ్మ, దాసీది లచ్చి ఒకర్నొకరు కావలించుకుని భోరుమని ఏడుస్తున్నారు.

"భయంలేదు. ఏడవకండి. వీరయ్య ఏడీ?" అడిగాడు యుగంధర్. వాళ్ళిద్దరినీ సముదాయించి, వాళ్ళనించి జవాబు సంపాదించడానికి ఆలస్యం అవుతుందని యుగంధర్ అవతల వసారాలోకి పరిగెత్తాడు. వీరయ్య దుప్పటి ముసుగు పెట్టుకుని నిద్రపోతున్నాడు.

"వీరయ్యా! వీరయ్యా లే!" అన్నాడు యుగంధర్.

వీరయ్య లేవలేదు. యుగంధర్ దుప్పటి లాగేసి, వీరయ్యని ఒక్క కుదుపు కుదిపాడు వీరయ్య ఓ మూలుగు మూలిగి, చటుక్కున లేచి కూర్చున్నాడు. "ఏమిటయ్యగారూ?" అన్నాడు తడబడుతూ. లేచి నిలబడపోయాడు కాని లేవలేకపోయాడు.

"ఇంతగొడవ జరుగుతూ ఉంటే నువ్వు నిద్ర ఎలా పోతున్నావు? మెలుకువ రాలేదా?"

"లేదయ్యగారూ!" అన్నాడు వీరయ్య లేచి నిలబడి.

యుగంధర్ వీరయ్యని పడిపోకుండా పట్టుకున్నాడు.

మీరిటు వెళ్ళారని రాజు చెప్పాడు" అంటూ శ్రీనివాసరావు వచ్చాడు అక్కడికి.

"మీ గది తలుపు కూడా బయట గడియపెట్టి ఉన్నదా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"అవును. రాజు వచ్చి తీశాడు. అన్ని గదుల తలుపులూ బయట గడియలు పెట్టి ఉన్నాయి."

"శ్రీవాసరావుగారూ! వెంటనే వీరయ్యని పరీక్ష చెయ్యాలి మీరు."

"దేనికి?"

"ఇంత గొడవ జరుగుతున్నా వీరయ్యకి మెలుకువ రాలేదు. మత్తుమందో, నిద్రమందో యిచ్చి ఉండాలి అతనికి, మీరు పరీక్ష చేసి నా ఊహ రైటో కాదో చెప్పండి" అన్నాడు యుగంధర్.

"రా, వీరయ్యా!" పిలిచాడు శ్రీనివాసరావు వీరయ్యని. తర్వాత యుగంధర్ సుబ్బమ్మ, లచ్చి వున్న చోటికి వెళ్ళాడు. అప్పటికి వాళ్ళు అరుపులు మానారు.

"ఎందుకలా అరిచారు? ఏమైంది?" అడిగాడు యుగంధర్ వాళ్ళని.

"లచ్చి కేకలు వేసింది. ఏమైందో అని నా గుండె దడదడమన్నది. నేనూ దానితోపాటు కేకలు వేశాను."

"లచ్చీ! నువ్వెందుకు కేకలు వేశావు?"

"నిద్రపోతున్నాను. నా కాలు ఎవరో తొక్కారు. విరిగిపోయినంత బాధ పెట్టింది. కెవ్వున కేకవేశాను" అంటూ పాదం చూపించింది లచ్చి.

"ఎవరు నీ పాదం తొక్కారో చూడలేదా?"

"లేదండీ! చీకటిగా వుంది. నేను కేకవేసి లేచి కూర్చున్నాను. ఎవరూ కనపడలేదు. సుబ్బమ్మగారు నన్ను పట్టుకుని నాతోపాటు కేకలు వెయ్యడం ప్రారంభించారు" అన్నది లచ్చి. యుగంధర్ తనలో తను నవ్వుకుంటూ వెనక్కి తిరిగాడు. లచ్చి, సుబ్బమ్మ యుగంధర్ వెనకే బయలుదేరారు. నడవాదాటి ఉయ్యాలబల్ల వున్న గదిలోకి వెళ్ళాడు యుగంధర్. రాజు ఒంటిగా నిలుచున్నాడు అక్కడ.

"ఏం రాజూ! అందర్నీ వాళ్ళ వాళ్ళ గదుల్లోంచి చెరవిడిపించావా?" అడిగాడు యుగంధర్.

రాజు తలవూపి "ఆఁ అన్ని గదులూ బయట గడియపెట్టి వున్నాయి" అన్నాడు మొహం వేలాడేసుకుని.

"ఏం అలా నీరసించావ్?" అడిగాడు యుగంధర్ నవ్వుతూ. "ఏమున్నది? దెయ్యమే ఈ పనులన్నీ చేస్తున్నదని ఒప్పుకోక తప్పదు" అన్నాడు రాజు.

"ఏమో! దెయ్యమే చేస్తుంటే మాత్రం యేం? దెయ్యాన్ని పట్టుకుని పోలీసులకి ఒప్పచెప్పలేమా?" అన్నాడు యుగంధర్. అంతలో శ్రీనివాసరావు వచ్చి "వీరయ్యని క్షుణ్ణంగా పరీక్ష చేశాను. నిద్రమందు కానీ, మత్తుమందు కానీ యిచ్చిన లక్షణాలు యేమీలేవు" అన్నాడు

"సరే, నువ్వు వెళ్ళి పడుకో వీరయ్యా!" అన్నాడు యుగంధర్. "శ్రీనివాసరావుగారూ! నా గదిలోకి ఒకసారి రండి" అని పిలిచాడు. గదిలోకి వెళ్ళాక శ్రీనివాసరావుని కూర్చోమని చెప్పి దీపం పెద్దదిచేసి "వీరయ్య మీ యింట్లో ఎంతకాలం నించి పనిచేస్తున్నాడు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"నాకు ఊహ తెలిసినప్పట్నించీ, నా కన్నా రెండు మూడేళ్ళు పెద్దవాడనుకుంటాను. చిన్నప్పట్నించీ వీరయ్య మా యింట్లోనే ఉన్నాడు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"వీరయ్యకి సంసారం లేదా? మీ యింట్లో ఎందుకు ఉన్నాడు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"వీరయ్య పుట్టినప్పుడే అతని తండ్రిపోయాడట. వీరయ్య తల్లి మా యింట్లో పనిచేసేది. అందుకే వీరయ్య ఎప్పుడూ మా యింట్లోనే ఉండేవాడు."

"వీరయ్య తల్లి చనిపోయి ఎంతకాలం అయింది?"

"పదేళ్లయింది. ఎందుకు అడుగుతున్నారు?"

"వీరయ్యకి ఈ ఇంట్లోవాళ్ళమీద ఎవరి మీదనయినా పరిమితమైన ద్వేషం ఉన్నదా?"

శ్రీనివాసరావు కనుబొమలు చిట్లించి "ఎందుకుంటుంది? లేదు. అతనికి ద్వేషం కలిగేటంతవరకూ ఎవరు అతనితో చనువుగా ఉంటారు? పోనీ ఎవరయినా అతన్ని తిట్టి హీనపరుస్తున్నారేమో అనుకోడానికి వీరయ్య పనిలో చాలా సమర్థుడు. బద్ధకస్తుడు కాదు. ఏ విషయంలోనూ అతన్ని తప్పుపట్టడానికి ఉండదు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"పోనీ అతనికి ఎవరిమీదనయినా ఎక్కువ యిష్టం వున్నదా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"చిన్నప్పట్నించీ పోషించిన మా నాన్నా, అమ్మా మీద ఉండాలి" అని చిన్నగా నవ్వి "బహుశా రామచంద్రరావు మీద ఎక్కువిష్టం ఉండవచ్చు" అన్నాడు.

"ఎందువల్ల?"

"నాలుగేళ్ళ క్రితం నాన్నగారు వీరయ్యని చెడతిట్టి యిక యింట్లో ఉండవద్దన్నారు. అప్పుడు రామచంద్రరావు బావా, దుర్గా యిక్కడ ఉన్నారు. రామచంద్రరావు వీరయ్యకి కొంత డబ్బు ఇచ్చాడు. తను ఊరికి బయలుదేరేటప్పుడు వీరయ్యని తనతో తీసుకు వెళ్ళాడు. నాన్నగారికి ఆ విషయం తెలియదు."

"మళ్ళీ వీరయ్య ఎట్లా యిక్కడికి వచ్చాడు?"

"ఆ ఊళ్ళో వీరయ్యకి తోచలేదు. నాలుగునెలలు బావ దగ్గర వుండి ఓ రోజున రైలు ఎక్కి యిక్కడికి వచ్చేశాడు. నాన్నగారు పళ్ళు తోముకుంటూండగా ప్రత్యక్షమై బతిమాలుకున్నాడుట. నాన్నగారు నవ్వి 'చెంబులో నీళ్ళు పట్టుకురా!' అన్నారుట."

యుగంధర్ దీర్ఘాలోచనలో పడ్డాడు.

"ఎందుకు వీరయ్యని గురించి ఇన్ని ప్రశ్నలు వేశారు? అతను చేస్తున్నాడనా మీ అనుమానం?"

"ఇంకా ఆలోచించాలి. తర్వాత చెపుతాను" అన్నాడు యుగంధర్.

శ్రీనివాసరావు చేతి గడియారం చూసుకుని "మూడు గంటలయింది. కాసేపన్నా నిద్రపోవాలి. పొద్దున్నే సర్కిల్ యిన్స్పెక్టర్ రాఘవయ్య వస్తాడు" అని లేచాడు. యుగంధర్ తల ఊపాడు.

యుగంధర్ సిగిరెట్ తర్వాత సిగిరెట్ వెలిగిస్తూ గదిలో పచార్లు చెయ్యనారంభించాడు. "హత్య జరిగిన రాత్రి శ్రీనివాసరావు, మిగతా వాళ్ళు వంట యింటి దగ్గరికి వెళ్ళినపుడు జరిగిన విషయాలు వ్రాసుకున్నావుగా! చదువు" అన్నాడు యుగంధర్ రాజుతో.

రాజు డైరీ తీసి దీపం పక్కన కూర్చుని నెమ్మదిగా చదవడం ప్రారంభించాడు. యుగంధర్ కళ్ళు మూసుకుని మనస్సంతా లగ్నం చేసి వింటున్నాడు. పెరట్లో దిష్టిబొమ్మ ఉన్నదీ లేనిదీ చూసి రమ్మని వీరయ్యకి శ్రీనివాసరావు చెప్పడం, వీరయ్య కదలకపోవడం, సరిగా ఆ సమయానికి ప్రభాకరరావు వచ్చి తను చూస్తానని చెప్పడం చదివాడు రాజు.

"చాలు" అన్నాడు యుగంధర్. "ఈ పనులన్నీ వీరయ్య చేశాడనా మీ అనుమానం?" అడిగాడు రాజు.

"నాకటువంటి అనుమానం కలిగిందని నువ్వెందుకు అనుకున్నావు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఇంట్లో అంత గొడవ జరుగుతున్నా వీరయ్య గాఢ నిద్రలో ఉన్నాడు. మీరు లేపితే కానీ లేవలేదు. నిద్రమందో, మత్తుమందో యివ్వబడిందేమోనని శ్రీనివాసరావుని పరీక్ష చెయ్యమన్నారు. అటువంటి లక్షణాలు ఏమీలేవని చెప్పాడు ఆయన. అన్ని గదుల తలుపుల గడియలు బయట వేసి ఉన్నాయి. ఆ పనిమనిషి చేసి ఉంటే భోజనాల సావిట్లో పడుకున్న సుబ్బమ్మ, లచ్చి వీరయ్య ఈ ముగ్గురిలో ఎవరో చేసి ఉండాలి. లచ్చి కాలు తొక్కినట్లయి లేచానని చెప్పింది. బహుశా వీరయ్య గడియలు పెట్టి వెళుతూ చూసుకోకుండా లచ్చికాలు తొక్కివుండవచ్చు" అన్నాడు రాజు.

"నీ హేతువాదం చాలా సబబుగా వుంది. అయితే వీరయ్య ఎందుకు ఈ పనులు చేశాడంటావు?" అడిగాడు యుగంధర్. తెలియదని రాజు తలతిప్పాడు.

"పూజ గంటని వేలిముద్రలకోసం పరీక్ష చేశాము. అలాగే పూల తొట్టెనీ పరీక్ష చేశాము. వాటిమీద మనకి వేలిముద్రలు దొరకలేదు. అంటే వేలిముద్రలు తడిచెయ్యాలనే జ్ఞానం అతనికి ఉంటుందా?" రాజు జవాబు చెప్పలేదు.

"అంతేకాదు. ఈ విషయమూ ఆలోచించు. ఈ యింట్లో దెయ్యం ఉన్నదని అందరూ భయపడడానికి చేసిన పనులన్నీ చాలా తెలివిగా చేయబడ్డాయి. దుప్పట్లు మీద పేడముద్రలు, సిరా ముద్రలు గురించి ఆలోచించు. వెంకటరత్నం వెళ్ళి శ్రీనివాసరావుని పిలుచుకుని వచ్చేలోగా దుప్పటి మార్చి వేయబడ్డది. శ్రీనివాసరావు మళ్ళీ తన గదికి వెళ్ళేటప్పటికి పేడ ముద్రలున్న దుప్పటి తలుపుకి తెరగా కట్టబడింది. అలాగే గంట మోగటం గురించి ఆలోచించు. తెలివిగా ఆలోచించి చాకచక్యంతో ఈ పనులన్నీ చేయబడ్డాయి. మనిషి ఎవరూ ఈ పనులు చెయ్యలేడు అనిపించేలాగా మంచి నేర్పుగా జరిగాయి ఈ సంఘటనలన్నీ. అంత తెలివైన మెదడు, అంత చాకచక్యంవున్న మనిషి వీరయ్యే అయితే ఈ రాత్రి ఈ గడియలు పెట్టడం యింత తెలివి తక్కువగా ఎందుకు చేస్తాడు? ఇంట్లో అందరూ గదుల్లో పడుకున్నారు. బయట పడుకున్న మగ మనిషి వీరయ్య ఒక్కడి మీదికే పోదు. లచ్చి, సుబ్బమ్మ అక్కడ పడుకున్నారని తెలిసి కూడా చూసుకోకుండా వీరయ్య లచ్చి కాలుతొక్కి వుంటే అది అతని కంగారుకి సూచన కదూ. అంత నిబ్బరంగా ఇన్ని పనులు చేసిన అతను అలా కంగారు పడతాడా! ఇంకొక విషయం. వీరయ్య కూడా లేచి కేకలు పెట్టివుంటే అనుమానం అతని మీదికి పోదుకదా! అతను ముసుగుతన్ని నిద్రపోతున్నాడనే కదా అనుమానం అతని మీదికి వెళ్ళింది. నేర్పుగా నిన్నా మొన్నా అన్ని పనులు చేసిన వీరయ్య ఈ రాత్రి ఇంత తెలివితక్కువగా ఎందుకు ప్రవర్తిస్తాడు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"వీరయ్యకాదు. ఇంకెవరో చేసి ఉండాలి" అన్నాడు రాజు.

(ముగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments